

Söréd minden nyáron benépesül

Negyedszázada már, hogy Söréd minden nyáron benépesül a plébánia. A Teljes Élet Szociális Alapítvány, Söréd, valamint fiatal fiúk és lányok jóvoltából mozgássérült és fogyatékos fiatalok nyaralásának színhelye ez. Olyan fiataloké, akik családban élnek, s egy-egy nyári hétre a szülők kapnak egy kis szabadságot. Hiszen a tolokocsis vagy éppen szellemében sérült ember teljes ellátásra szorul. S mivel a tábor keresztény szellemiségű, így természetes, hogy papok is közreműködnek a nyaraltatásban. Közéjük tartozik Tornyai Gábor plébános, aki az elmúlt heti turnus lelki vezetője volt.

– Az ön jelenléte sajátosnak mondható, hiszen eredetileg ápoló volt a táborban, s az ottani szellemiség hatására választotta a papi hivatást.

– Először még csak látogatóként voltam Söréden, 1991-ben. Két évvel később, amikor már a szeminárium-ba jelentkeztem mint konyhás dolgozó, a táborban. 1995-től pedig minden nyáron ott vagyok.

– S bár ez a szellemiség nem áll távol tőlük, de azért nem jellemző, hogy az ápolók a papi hivatást választják...

– Így van. Bár úgy tudom, hogy megfordultak Söréden református lelkésznek készülő fiatalok is, és az idén is lesznek közöttünk katolikus kispapok. Azt gondolom, hogy akikben van ilyen irányú érzékenység, az

szívesen jön közénk, függetlenül attól, hogy milyen pályára készül.

– Mi az, ami annak idején megfogta a sörédi szellemiségben?

– Először a barátaim élménye volt a döntő. Ők meséltek arról, hogy sokkal többet kapnak a sérültektől, mint amennyit befektetnek a munkába. Ezt tapasztaltam meg én is. Előtte sosem találkoztam fogyatékos gyerekekkel, és ott hirtelen rám zúdult az élmény. Egyfajta „otthon vagyok” érzés vett rajtam erőt, miután rögtön befogadtak. Aki egyszer beleszöppött ebbe a világba, az a tábor foglya lesz, és jön vissza minden évben. Egyébként a hajdani gyerekek időközben felnőttek, és nem ritka ma már, hogy az ápolók fiatalabbak, mint az ápoltak.

– Milyen újdonságok vannak az idei táborozásban?

– Igazi újdonság nincs, bár van néhány új gyerek közöttünk. Ezzel kapcsolatos, hogy több helyre lenne szükség, és van remény arra, hogy a jövőben több turnust tudunk elindítani. Pontos, hogy alapítványunk működéséhez az 1 százalékos támogatás nagy segítséget jelent, és így továbbra sem kérünk a szülőktől semmiféle anyagi juttatást. Vannak szponzoraink, akik természetbeni segítséget nyújtanak számunkra. Több cég támogat bennünket, s ezt a gyerekek javára tudjuk felhasználni. Másrészt az is fontos, hogy ma már a falu életének szerves része a tábor. S ha sikerül bővítenünk az épületet, akkor ebből a helyi közösség is gyarapodik.

– A most befejeződött hétnek mi volt a sajátos programja?

– Minden hétnek van egy központi témája. A mi turnusunk egy indián tábor volt, s a gyerekeknek ezzel kapcsolatban kellett különböző feladatokat teljesíteniük. A búcsúesten volt egy felnőtté avatási szertartás, s ezt nagyon élvezték. Megtanultak halászní, vadászni, küszni, állatokat felismerni. Jó volt látni, hogy teljesen bele tudták magukat élni a helyzetbe.

– És végül még egy személyes változásról: úgy tudom, nemsokára már nem Cecén szolgál.

– Igen, így van. Augusztus 1-jétől Fehérváron, az Öreghegyi plébánián leszek plébános.

BAKONYI L. LÁSZLÓ

Lapzárta előtt

Szentmihályi Szabó Péter

Gondolom, a balliberális lapok egy darabig tele lesznek Orbán Viktor tusnádfürdői beszédének meszesemenően tárgyilagos és építő jellegű elemzéseivel és kommentárjaival. Horn Gábor SZDSZ-es ügyvivő azonnal reagált, mint mondta, „ilyen sok marhaságot” régen hallott, különben is Orbán „a szokásosnál rosszabb és követhetlenebb beszédet mondott”, populista, demagóg szöveget hallottunk, Orbán „nemzetiszocializmust hirdetett”, szavait versenyyelenes, szociális demagógiával fűszerezte. Nyakó István MSZP-s szóvivő szerint „el-lenségképe már van a Fidesznek, a programjukkal még nem találkoztunk senki”. A balliberálisoknak rettentően fájhat az igazság, különösen Orbánnak az a megjegyzése, hogy „a szegények csak az új jobboldaltól várhatnak segítséget, a baloldalt lemondott róluk”. Hozzátenném: a balliberális oldal már az egész nemzetről lemondott, csak a vezetéshez és a kasszához ragaszkodik görcsösen, meg kényszerűségből ahhoz a garnitúrához, mely Gyúresnyábol és újjazdag klientúrájából áll.

Valóban plebejusok állnak most ismét szemben az arisztokratákkal, még pontosabban: az egész magyar nép áll szemben egy kiváltságos, öntelt, hazug és tolvaj oligarchiával, mert az arisztokraták náluk sokkal humánusabbak voltak. Orbán náci-zása gusztustalan és kétségbeesett erőfeszítés, ami pedig a Fidesz-programot illeti, annak legfontosabb pontja, mely már a nemzet közös akarata is ennek a bandának sürgősen mennie kell, mert „internacionalista, antidemokrata, autoriter, monopolista és antiszociális”. ■

Sikeres időközi választás Kajászón

Mint arról lapunk július 11-ei számában beszámoltunk, Kajászón lemondott a polgármester asszony, Cziglanné Murányi Eszter, mint-hogy ellentétek alakultak ki közté és a képviselő-testület egyes tagjai között. A faluban tegnap zajlott az időközi választás, amelyen hat független jelölt indult a polgármesteri címért: Böcz Gábor, Böcz Gáborné, Görcs Attila, Hermann Péter, Mohácsi Györgyné és Némethné Udvardi Éva. Közülük ketten, Böcz Gábor és Görcs Attila már a 2006-os önkormányzati választásokon is versenybe szálltak a pozícióért. A településen egyébként május elején lemondott a jegyző, Katona Péter is, helyette azóta megbízottként a váli jegyző látja el a teendőket. A voksoláson a szavazatok 48 százalékát megszerezve Mohácsi Györgyné Keszthelyi Mária nyert és lett Kajászó polgármestere. 58

A „folyékony pszichiáter” és a „világban-benne-lét”

Mentőt hívunk, ha az utcán eszméletlenül tűnő embert látunk. Ha az illető túlzott alkoholfogyasztás miatt képtelen az önálló cselekvésre, a kórház sürgősségi osztályára kerül. Mióta felszámolták a detoxikálókat, lerészegedett honfitársainkat a pl. agyvérzésen, szívinfarktuson átesett betegek között kénytelenek ellátni az orvosok, ápolók.

MÉHES MÓNIKA

Az oroszoknál a vodkázás szorosan összekapcsolódik a férfiasággal. Az olaszok „megengedők”: náluk mindenki ihat, de csak mértékkel, a részeket megvetik. Hazánkban – bár kitűnő boraink, pálinkáink szolgáltatnának rá okot – nincs az alkoholfogyasztásnak széles körben elterjedt, jó értelemben vett kultúrája; az ital sokak számára inkább „folyékony pszichiáter”. Magyarországon az alkoholisták számát egy-millióra becsülik.

Egy dán közmondás szerint a berügt ember vagy bárány, vagy disznó, vagy majom, vagy oroszlan. A Fejér Megyei Szent György Kórház sürgősségi osztályán mindegyik „viselkedéstípust” kénytelenek elviselni; napi négy-öt részletet látnak el ott, s míg az ágyak száma csökken, az iszákosoké nő. A folyosó végén egy „kukucsás” ajtóval zárható,

biztonsági okok miatt teljesen leszerelt körterem a „dühöngőké”, akik matracra alszanak. Ágyba akkor kerülnek, ha annyira agresszívak, hogy kénytelenek leszijazni őket a dolgozók. Bár a nővérek otthonról is behozzák a családtagok által már nem viselt ruhákat, hogy az iszákosok a kórházat tiszta ruhane-műben hagyhassák el, s az orvosok is tisztességgel elvégzik a maguk feladatát, az életmentésre, speciális, azonnali ellátásra szakosodott személyzet azonban tanulmányai során nem erre készül; érthető, ha egy határon túl nehezen tolerálja a rárótt „pluszfeladatot”. A valóban súlyos betegséggel küszködők pedig gyakran szívznak aporodott, bü-zös levegőt, sokszor elviselhetetlen szag terjeng az osztályon. Előfordul, hogy a ciróták – így hívják a máj-zsugorban szenvedőket – két ágyat is elfoglalnak az „örzöben”, abban a teremben, ahol az igazán rászorulóknak kellene pihenniük. Az értékeletár is állandó konfliktusforrást jelent; a már józan italos betegjogi képviselőhöz fordulhat: általában Doxa óráját, több tízezer forintját „követeli vissza” a betegkísérőtől, mentőstől, ápolótól. A dolgozók számon kérhetők, a „beteg” viszont alkoholos befolyásoltsága mentesíti a felelősségre vonás alól.

Annak, hogy valaki italhoz nyúl, számos magyarázata lehet; a haj-

lam örökletességétől kezdve az egyén szocializációján, problémamegoldó képességén át, az adott országban, térségben uralkodó normáig – az okok összetettek, előítéletekre alapozva ezért egy esetet sem szabad megközelíteni. A gondok orvoslásának fontosságát nem vitatják el a sürgősségi osztályon dolgozók, de a feladatot nem érzik magukénak; annak ellátására nincs se képzettség, se energiájuk, se kapacitásuk.

A szakirodalom szerint ha egy alkoholista átesik az elvonókúrán, akkor a hiány hiányától is szenvedni fog; az ital okozta pozitív és az elvonási tünetekből származó negatív események is eltűnnek az életéből, vagyis megszűnik számára a „világban-benne-lét” élménye,

ugyanakkor az élet valóságos eseményeihez, személyeihez nem kötődik teljes értékkel; így nagy ürességet élt át, s ez az új vezetési később a visszaeséshez is. Az egyetlen, pusztán esetleg heti egy-két órányi ambuláns terápiára, vagy záros határidejű kórházi kezelésre korlátozódó emberi kapcsolat nem képes helyettesíteni ezt az identitáshiány-érzést. A jelenlegi gyakorlat mindenképpen rossz a sürgősségi szakszemélyzetnek, kellemetlen az osztályon ápolott betegeknek, az alkoholisták számára pedig nem jelent megoldást. Az egészségügyi reformok során oly gyakran hangoztatott hatékonyság ezen a területen abszolút nincs jelen; ideje volna hát a döntéshozóknak is kijózanodniuk. ■

Képünk illusztráció

FOTO: VARGA ZOLTÁN